

omylem, ana by případný omyl zastupovala žalující strana, leč by šlo o patrné nedopatření ve smyslu § 419 c. ř. s., zjevné již ze samého spisu, co netvrdí ani rekurenti a o co ani nejde. Pokud rekurenti tvrdí, že předmětem žaloby jest část jistinné pohledávky ještě nezaplacené, přezírají, co žalovali, totiž navrácení zaplacené již částky kupní ceny 20.000 Kč a po případě náhradu škody ve stejné výši.

Neodůvodněnému rekursu nebylo tedy vyhověno.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 10. března 1933
č. j. R II 77/33. Karel Jelínek.

Zánik exekučně zabavené pohledávky příslušící exekutovi proti státu přeúčtováním na dlužné daně exekutovy neposkytuje státu jako poddlužníku oprávnění, by navrhl zrušení této exekuce podle § 295 II. odst. ex. ř.

Zodůvodnění nejv. soudu: Rekursní soud zamítl návrh na zrušení exekuce, jež učinila česká finanční prokuratura v zastoupení čsl. státu jako poddlužníka podle §§ 39, odst. 2. a 295, odst. 2. ex. ř., a své rozhodnutí odůvodnil tím, že zabavená pohledávka povinného proti čsl. státu byla likvidní a k výplatě poukázána, takže jejímu soudnímu zabavení nebyl na překážku předpis dvorského dekretu ze dne 21. srpna 1838 čís. 291 sb. z. s. a § 295, odst. 2 exek. řádu.

Proti správnosti tohoto odůvodnění není v dovolacím rekursu ničeho namítáno. Fin. prokuratura v zastoupení poddlužníkově již ani netvrdí, že zabavená pohledávka povinného nebyla likvidní a poukázána k výplatě, nýbrž jen dovozuje, že zadržaná částka — to jest pohledávka povinného proti čsl. státu, na kterou se vede exekuce, — byla pravoplatně přeúčtována na dlužné daně povinného, že tím přestala býti pohledávkou, a že by exekuce byla vedena na předmět, který neexistuje. Z toho jest patrné, že dovolací rekurs uplatňuje pouze, že zabavená pohledávka povinného zanikla přeúčtováním čili vzájemným placením podle § 1438 obč. zák. Avšak takový zánik zabavené pohledávky neposkytuje čsl. státu jako poddlužníku oprávnění, by navrhl zrušení exekuce, neboť v oznámení podle § 295, odst. 2. ex. ř., jež se podle § 39, odst. 2. ex. ř. považuje za návrh na zrušení exekuce, může býti jen uplatněno, že povolení exekuce jest nepřípustné, ježto se přičí předpisům, podle kterých jest dotčená pohledávka vyňata z exekuce vůbec anebo v povoleném rozsahu. (Viz též nařízení býv. min. sprav. ve Vídni ze dne 15. prosince 1899 čís. 56. věstn. min. sprav.)

Tvrzená okolnost, že pohledávka, na kterou se vede exekuce, byla již zaplacená nebo zanikla kompensací, neměla by

však v zápětí, že tato pohledávka byla podle platných předpisů vyňata z exekuce, nýbrž její účinek by se projevil prostě v tom, že by k výsledku nevedla ani exekuce, ani případná žaloba na podlužníka.

Bylo proto dovolacímu rekursu odepřiti úspěch.

Rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně ze dne 23. února 1933 č. j. R I 1933/33/1. Dr. Jar. Koutník.

Pro uplatnění nároků na náhradu škody podle § 3 zák. o použití dopravních cest a nemovitostí pro telegrafy (zákon ze dne 27. I. 1922 č. 33 sb.) v cestě nesporné platí vesměs preklusivní lhůta jednoroční.

Při kladení vodovodního potrubí v městě F. prokopnut byl dělníkem podnikatelské firmy telefonní kabel, čímž byla způsobena poštovní správě škoda 3773'60 Kč. Žádostí podanou u okr. s. ve F. domáhala se poštovní správa náhrady této škody na městu F. v cestě nesporné podle § 9, odst. 1. vl. nař. z 1. II. 1923 č. 21 sb., opírajíc svůj nárok tím, že město F., jako subjekt nakládající nemovitostí ve smyslu § 3 zák. 33/22, nesplnilo ohlašovací povinnosti v odst. 4. téhož §. Obec F. mezi jiným namítala, že žádost byla podána opožděně, jelikož § 9, odst. 6. zák. 33/22 ustanovuje pro podání této žádosti nepřestupnou preklusivní lhůtu jednoho roku a neplatí tu obyčejná promlčecí lhůta tříletá obecného zákoníka občanského.

Žádost byla zamítnuta soudy všech stolic pro opožděnost, nejvyšším soudem pak zamítnutí o d ů v o d ě n o takto: Stěžovatel vytýká usnesení rekursního soudu nezákonnost (§ 46 zák. čís. 100/1931) z toho důvodu, že rekursní soud má za to, že preklusivní lhůta, stanovená v § 9, odstavci 6. zákona čís. 33/22, platí i pro nároky státu (poštovní správy), vznesené podle § 3, odstavce 2., lit. a) uvedeného zákona.

Lze přisvědčiti stěžovateli v tom, že ze zařazení ustanovení odstavce 6. § 9 onoho zákona nutno míti za to, že z á k o n zamýšlel tuto preklusivní lhůtu jen pro nároky, o nichž jedná § 9, odst. 5. uv. zákona. I to jest správné, že podle důvodové zprávy ústavně právního výboru měl tento výbor na mysli při tom náhrady pro zájemníky a náhradu, kterou požaduje poštovní správa jenom podle § 3, odstavce 2., lit. c), když se usnesl, aby ohledně této poslednější náhrady bylo určení její v nesporném řízení podle odstavce 5., § 9 zvláště vytčeno v prováděcím nařízení. Z toho je patrné, že ústavně právní výbor nepomýšlel na to, aby ustanovení § 9, odst. 5. podléhaly náhrady podle § 3, odstavce 2., lit. a), b), vznikající ze zanedbání ohlášky nebo z úmyslné její nesprávnosti. V těchto případech nejde totiž o náhrady z důvodů zákonného omezení